αντίθετη προς το άρθρο 1 του καθεστώτος λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων παρά μόνο σε περίπτωση κατάχρησης εξουσίας, αποδεικνυόμενης από το γεγονός ότι οι όροι εργασίας του ενδιαφερόμενου έχουν οριστεί όχι σε συνάρτηση με τις ανάγκες της υπηρεσίας, αλλά προκειμένου να αποφευχθεί η εφαρμογή των διατάξεων του εν λόγω καθεστώτος.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ PIETER VERLOREN VAN THEMAAT της 7ης Μαρτίου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Τα αφορώντα την προσφυγή πραγματικά περιστατικά

Ο Steffen Klein, που γεννήθηκε στο Βερολίνο το 1905, έλαβε το έτος 1948 την άδεια να ασκεί στο Βέλγιο το ιατρικό επάγγελμα. Είναι αποδεδειγμένο ότι ο προσφεύγων ασκούσε από το έτος 1958 ιατρικής φύσεως δραστηριότητες για λογαριασμό της Επιτροπής, ενώ από το έτος 1966 εργαζόταν στο οίκημα του θεσμικού αυτού οργάνου. Στις 17 Ιουλίου 1974, ο προσφεύγων και η Επιτροπή συνήψαν σύμβαση που περιλαμβάνεται στο φάκελο της δικογραφίας. Η σύμβαση αυτή, που έφερε την ονομασία « σύμβαση παροχής υπηρεσιών », όριζε ότι ο προσφεύγων θα παρείχε επί 16 ώρες εβδομαδιαίως ιατρικής φύσεως υπηρεσίες, ιδίως δε εξετάσεις κατόπιν αιτήματος του προσωπικού της Επιτροπής, προληπτικές ιατρικές εξετάσεις, καθώς και καθήκοντα εφημερεύοντος ιατρού. Το ωρομίσθιο για τις παρεχόμενες υπηρεσίες είχε καθοριστεί σε 900 βελγικά φράγκα και προσαρμοζόταν με μεταγενέστερες τροποποιήσεις της σύμβασης, αναφερόμενες ως « συναφείς προς τη σύμβαση παροχής υπηρεσιών ».

Με έγγραφο της 21ης Δεκεμβρίου 1982, ο αρμόδιος γενικός διευθυντής πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι, λόγω του προχωρημένου της ηλικίας του, η Επιτροπή επιθυμούσε το αργότερο από 13 Ιουνίου 1983 την παύση της παροχής των υπηρεσιών του τελευταίου ως συμβούλου-ιατρού. Με έγγραφο της 11ης Μαΐου 1983, ο προσφεύγων γνωστοποίησε στην Επιτροπή ότι η υπηρεσιακή του κατάσταση στην Επιτροπή διεπόταν από το κοινοτικό δίκαιο, γεγονός που του έδιδε δικαίωμα συντάξεως. Επικουρικά, έκρινε ότι, σε περίπτωση που θα είχε εφαρμογή το βελγικό δίκαιο, δεν μπορούσε να απολυθεί με το αιτιολογικό ότι συμπλήρωσε το όριο ηλικίας. Με έγγραφο της 29ης Ιουλίου 1983, ο αρμόδιος γενικός διευθυντής χορήγησε περαιτέρω πρόσθετη παράταση έξι μηνών από 4ης Ιουλίου 1983. Κατόπιν αυτού, ο προσφεύγων υπέβαλε στις 21 Νοεμβρίου 1983 διοικητική ένσταση, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων, με την οποία επικαλούνταν εκ νέου συνταξιοδοτικά δικαιώματα. Επειδή η ένστασή του αυτή απορρίφθηκε στις 2 Απριλίου 1984, ο προσφεύγων άσκησε στις 11 Μαΐου 1984 ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή.

2. Το περιεχόμενο και το παραδεκτό της προσφυγής

Με την προσφυγή του, ο προσφεύγων ζητεί από το Δικαστήριο να κρίνει ότι οι επαγγελματικές του δραστηριότητες ενέπιπταν στο πλαίσιο σχέσεως εργασίας, διεπόμενης από το κοινοτικό δίκαιο, και να υποχρεώσει την Επιτροπή να φέρει τις οικονομικές συνέπειες που απορρέουν, παρέχοντάς του ειδικότερα σύ-

* Μετάφραση από τα ολλανδικά.

νταξη λόγω αποχωρήσεως ή αναγνωρίζοντάς του από 1ης Φεβρουαρίου 1984 οιοδήποτε άλλο παρόμοιο πλεονέκτημα, εντόκως προς 12 %. Η Επιτροπή θεωρεί την προσφυγή απαράδεκτη υπό την έννοια ότι στηρίζεται στο άρθρο 91 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και ζητεί την απόρριψη της προσφυγής κατά τα λοιπά.

Το άρθρο 3 της σύμβασης που συνήψαν η Επιτροπή και ο προσφεύγων παρέχει αποκλειστική αρμοδιότητα στο Δικαστήριο. Επειδή η προσφυγή δεν στηρίζεται ρητά ως προς το κύριο αίτημα στη σχετική διάταξη του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, είμαι της γνώμης ότι μπορεί κανείς να εκκινήσει με αφετηρία την άποψη που στηρίζεται στη συμβατική αυτή ρήτρα. Στην περίπτωση αυτή δεν τίθεται ζήτημα παραδεκτού, όπως παρατηρεί και η ίδια η Επιτροπή στη σελίδα 7 του υπομνήματος αντικρούσεώς της. Το ζήτημα του παραδεκτού τίθεται λοιπόν στην καλύτερη περίπτωση όσον αφορά το επικουρικό αίτημα του προσφεύγοντος που συνίσταται στην ακύρωση της απόφασης η οποία απέρριψε τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος που είχε υποβληθεί βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων. Δεδομένου όμως ότι το περιεχόμενο του συμπληρωματικού αυτού αιτήματος εξαρτάται εξ ολοκλήρου από τα κύρια αιτήματα του προσφεύγοντος, τα οποία δεν στηρίζονται ή δεν στηρίζονται αποκλειστικά στον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης, θεωρώ ότι δεν είναι αναγκαίο να εξετάσω χωριστά το ζήτημα αυτό.

3. Τα νομικά ζητήματα

Όπως προκύπτει από την προσφυγή αλλά και από όσα έχουν συνοψισθεί κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το διεκδικούμενο από τον προσφεύγοντα δικαίωμα συντάξεως ή άλλο παρόμοιο ευεργέτημα εις βάρος της Επιτροπής στηρίζεται σε τρεις διαφορετικές υποθέσεις, καθεμία από τις οποίες εγείρει νομικό ζήτημα. Κατ' αρχάς, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι εργαζόταν στο πλαίσιο σχέσεως εργασίας με την Επιτροπή, σχέσεως πρωταρχικό στοιχείο της οποίας ήταν αυτό της εξάρτησης. Στη συνέχεια, όσον αφορά το δεύτερο στοιχείο του συλλογισμού, η εν λόγω σχέση εργασίας διέπεται από το κοινοτικό δίκαιο, παρόλον ότι η σύμβαση της 17ης Ιουλίου 1974 όριζε ότι διέπεται από το βελγικό δίκαιο. Τέλος, δεδομένου ότι οι αιτήσεις περί συνταξιοδοτήσεως πρέπει επίσης να στηρίζονται στο κοινοτικό δίκαιο, ο προσφεύγων θεωρεί ότι η ρύθμιση που ισχύει για τα λοιπά μέλη του προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων πρέπει επίσης να ισχύει και στην περίπτωσή του. Εντούτοις, ανεξάρτητα από τα νομικά ζητήματα που εγείρει καθεμία από τις εν λόγω υποθέσεις, υπάρχει ένα σημείο στο οποίο η επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος εγείρει αυτοτελές ζήτημα δικαίου. Ορθά ο εισηγητής δικαστής έθεσε κατά τη διάρκεια της επ' ακροατηρίου συζήτησης το ερώτημα αν δεν είναι ανακόλουθο να χαρακτηρίζεται η συμβατική σχέση μεταξύ της Επιτροπής και του προσφεύγοντος αρχικά ως σχέση εργασίας, κατά το βελγικό δίκαιο, στη συνέχεια δε να αναγνωρίζεται ότι η σχέση αυτή διέπεται μόνο από το κοινοτικό δίκαιο. Πράγματι, αν η συμβατική σχέση μεταξύ του προσφεύγοντος και της Επιτροπής πρέπει να χαρακτηριστεί ως σχέση εργασίας κατά το βελγικό δίκαιο, τίθεται το ερώτημα κατά πόσον οι αιτήσεις περί συντάξεως πρέπει επίσης ή όχι να εκτιμηθούν σύμφωνα με το δίκαιο αυτό, ειδικότερα όσον αφορά την υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση που ισχύει και τις σχετικές κρατήσεις υπό μορφή εισφορών. Για να κτηθεί δικαίωμα προς σύνταξη δυνάμει του κοινοτικού δικαίου, πρέπει να υφίσταται σχέση εργασίας κατά το κοινοτικό δίκαιο, που δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί παρά μόνο με την εφαρμογή κριτηρίων του κοινοτικού δικαίου. Ο προσφεύγων αποπειράθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση να λύσει το τέταρτο αυτό ζήτημα δικαίου, υποστηρίζοντας ότι η συναφθείσα σύμβαση ήταν παράνομη υπό την έννοια ότι αντέκειτο προς τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων. Κατά συνέπεια, οφείλουμε να εξετάσουμε το τέταρτο αυτό ζήτημα δικαίου μόνο σε περίπτωση κατά την οποία πράγματι προέκυπτε — κατ' εφαρμογή του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων ή του « καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων », που παραπέμπει όσον αφορά ορισμένα σημαντικά σημεία στον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων — ότι πρόκειται για σχέση εργασίας υπό την έννοια των προαναφερθεισών ρυθμίσεων.

4. Η παροχή υπηρεσιών ως σημείο αφετηρίας

Νομίζω ότι απαιτείται πριν από την περαιτέρω εξέταση του αρχικού πλέγματος πιθανοτήτων μια προκαταρκτική παρατήρηση ως προς το επιλεκτέο σημείο αφετηρίας. Διαπιστώνουμε κατ' αρχάς ότι η συναφθείσα στις 17 Ιουλίου 1974 σύμβαση φέρει τη μνεία « σύμβαση παροχής υπηρεσιών ». Η μνεία αυτή, η οποία επαναλαμβάνεται και στις τέσσερις παραγράφους του άρθρου 1 της σύμβασης, σημαίνει σαφώς ότι πρόκειται για συμβατική σχέση, στηριζόμενη σε παροχή υπηρεσιών μεταξύ της Επιτροπής και του προσφεύγοντος. Ο προσφεύγων ποτέ δεν αμφισβήτησε το γεγονός αυτό. Το γεγονός ότι, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της σύμβασης, οι προσφερόμενες υπηρεσίες παρέχονται δεκαέξι ώρες εβδομαδιαία αποδεικνύει ότι ο προσφεύγων εργαζόταν τον υπόλοιπο χρόνο ως ανεξάρτητος ιατρός. Ο φάκελος της υποθέσεως περιλαμβάνει επίσης ανακοίνωση του πρώην αντιπροέδρου της Επιτροπής, σχετικά με την οργάνωση των ιατρικών υπηρεσιών του οργάνου αυτού. Το οργανόγραμμα της υπηρεσίας που περιλαμβάνεται στην εν λόγω ανακοίνωση διακρίνει μεταξύ του « ιατρού — μονίμου υπαλλήλου » και « (δύο) ιατρών αμειβόμενων ανά προσφερόμενη υπηρεσία ». Το όνομα του προσφεύγοντος περιλαμβάνεται στην τελευταία αυτή κατηγορία. Όπως προκύπτει από απόσπασμα των πρακτικών της Επιτροπής (COM) 68 PV 61, της 18ης Δεκεμβρίου 1968, που είναι συνημμένο στην ανακοίνωση, το προαναφερθέν οργανόγραμμα εγκρίθηκε από το όργανο. Συνεπώς, η οργάνωση της ιατρικής υπηρεσίας της Επιτροπής έλαβε χώρα κατ' αυτόν τον τρόπο και ο προσφεύγων δεν αγνοούσε ή τουλάχιστον δεν ήταν δυνατόν να αγνοεί ότι στο εν λόγω οργανόγραμμα χαρακτηριζόταν ως ιατρός αμειβόμενος ανά προσφερόμενη υπηρεσία. Ούτε στο σημείο αυτό υπάρχουν ενδείξεις ότι ο προσφεύγων αμφισβήτησε τον εν λόγω χαρακτηρισμό. Ο φάκελος της δικογραφίας περιλαμβάνει περαιτέρω δύο υπηρεσιακά σημειώματα του δόκτορα Semiller, προϊσταμένου της ιατρικής υπηρεσίας, προς το γενικό διευθυντή προσωπικού και διοικήσεως σχετικά με την αμοιβή των « ιατρών αμειβόμενων ανά προσφερόμενη υπηρεσία ». Από το υπηρεσιακό αυτό σημείωμα αποδεικνύεται επίσης ότι ο προϊστάμενος της οικείας υπηρεσίας θεωρούσε τον προσφεύγοντα ως ιατρό αμειβόμενο ανά προσφερόμενη υπηρεσία. Κατ' εμέ, λαμβάνοντας υπόψη τα προαναφερθέντα, ο προσφεύγων γνώριζε ή τουλάχιστον μπορούσε να γνωρίζει ότι κατά την άποψη της Επιτροπής η σχέση του με το θεσμικό αυτό όργανο διεπόταν από σύμβαση παροχής υπηρεσιών και όχι από σύμβαση εργασίας. Όπως διευκρίνισε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η τελευταία συνάπτει κανονικά συμβάσεις παροχής υπηρεσιών μεταξύ άλλων και με δικηγόρους, καθηγητές σύγχρονων ξένων γλωσσών, καθώς και συμβάσεις παροχής υπηρεσιών με τεχνίτες. Θεωρώ ότι η ακολουθούμενη πρακτική επί του θέματος είναι καταρχήν κανονική αλλά και απαραίτητη για τα θεσμικά όργανα της Κοινότητας. Θεωρώ ως εκ τούτου ότι για τις απαντήσεις μας στα διάφορα τιθέμενα ζητήματα είναι θεμιτό να στηριζόμαστε ουσιαστικά στο τεκμήριο ότι υφίσταται σύμβαση παροχής υπηρεσιών.

5. Η ύπαρξη εξηρτημένης σχέσεως

Κατόπιν αυτού, επιθυμώ να εξετάσω στη συνέχεια αν ο προσφεύγων προέβαλε επιχειρήματα δυνάμενα νομίμως να θέσουν υπό αμφισβήτηση στη συγκεκριμένη περίπτωσή του το κύρος του τεκμηρίου αυτού. Στηριζόμενος σε πολυάριθμες παραπομπές στο βελγικό δίκαιο, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η ύπαρξη συμβάσεως εργασίας απορρέει κυρίως από την ύπαρξη εξηρτημένης σχέσεως έναντι της Επιτροπής. Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί παρεμπιπτόντως ότι η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι είναι δυνατό οι επαγγελματικές δραστηριότητες ιατρού να ασκούνται στο πλαίσιο συμβάσεως εργασίας. Στη σελίδα 15 της απάντησής του, ο προσφεύγων επικαλείται πέντε επιχειρήματα, τα οποία κατά τη γνώμη του αποδεικνύουν ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση υφίσταται η εν λόγω εξηρτημένη σχέση. Με το πρώτο επιχείρημα, υποστηρίζεται ότι είχε αναλάβει τη συμβατική υποχρέωση διεκπεραιώσεως ορισμένων συγκεκριμένων καθηκόντων που καθόριζε η Επιτροπή.

Η διαπίστωση αυτή είναι εξ ολοκλήρου ορθή, δεν συμβάλλει όμως με κανένα τρόπο στην διευκρίνιση του ερωτήματος αν τα καθήκοντα αυτά πρέπει να θεωρηθούν ως πράξεις στο πλαίσιο σχέσεως εργασίας ή ως παροχή υπηρεσιών. Δεύτερον, εξηρτημένη σχέση απορρέει από το γεγονός ότι ο προϊστάμενος της ιατρικής υπηρεσίας είχε τη δυνατότητα, όπως βεβαιώνει ο προσφεύγων, να *επιβάλει* την παροχή άλλων υπηρεσιών. Εφόσον λοιπόν η σύμβαση περιλαμβάνει την έκφραση « μπορεί να ζητήσει », ορίζει δε περαιτέρω ότι δεν μπορεί να ζητηθεί από τον προσφεύγοντα να παράσχει υπηρεσίες για χρόνο μεγαλύτερο των 16 ωρών εβδομαδιαίως, η ρήτρα αυτή δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ως ένδειξη εξαρτήσεως στο πλαίσιο σχέσεως εργασίας. Το τρίτο επιχείρημα στερείται σαφήνειας όσον αφορά τα χρονικά διαστήματα κατά τη διάρκεια των οποίων ο προσφεύγων έφερε την υποχρέωση να παράσχει υπηρεσίες. Η σύμβαση αναφέρει σχετικά « κοινή συμφωνία ». Συγκρινόμενη με το άρθρο 55 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων, η διατύπωση αυτή αποδεικνύει ότι δεν πρόκειται για ένδειξη καμιάς εξαρτήσεως. Ως τέταρτο επιχείρημα ο προσφεύγων επικαλείται το γεγονός ότι ασκούσε τις δραστηριότητές του στα γραφεία της Επιτροπής. Το επιχείρημα αυτό είναι επίσης αβάσιμο, δεδομένου ότι δεν αντιλαμβάνομαι το λόγο για τον οποίο η δραστηριότητα αυτή δεν μπορεί να ασκηθεί παρά μόνο εκτός των οικείων γραφείων. Πέμπτον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η εξάρτηση συνάγεται από το γεγονός ότι η Επιτροπή είχε τη δυνατότητα να του απευθύνει διοικητικής φύσεως οδηγίες. Η δυνατότητα όμως αυτή, στην οποία άλλωστε δεν αναφέρεται καθόλου η σύμβαση, αφορά την καταχώρηση των αποτελεσμάτων των ιατρικών πράξεων και κατά συνέπεια δεν αποτελεί το ουσιώδες στοιχείο της συμβατικής σχέσης. Το έκτο επιχείρημα, ότι δηλαδή ο προσφεύγων δεν είχε το δικαίωμα να δημιουργήσει πελατεία μεταξύ των υπαλλήλων για τους οποίους ευθυνόταν, δεν είναι στοιχείο από το οποίο απορρέει, όπως ορθά απέδειξε η Επιτροπή, η ύπαρξη εξαρτήσεως, αλλ' αντίθετα είναι συνέπεια της ιατρικής δεοντολογίας. Επιπλέον, το επιχείρημα αυτό επιβεβαιώνει το γεγονός ότι ο προσφεύγων θεωρούνταν κυρίως ως ανεξάρτητος ιατρός. Και το έβδομο επιχείρημα έχει την ίδια τύχη. Το γεγονός ότι η σύμβαση συνήφθη για αόριστο χρόνο δεν είναι αφ' εαυτού καθοριστικής σημασίας για το ερώτημα αν πρόκειται για σύμβαση παροχής υπηρεσιών ή για σύμβαση εργασίας.

Συμπερασματικά, από τα παραπάνω μπορεί να συναχθεί ότι ο προσφεύγων δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι πρόκειται κατά το βελγικό δίκαιο για σύμβαση εργασίας, με αποτέλεσμα το τεκμήριο που λάβαμε υπόψη και που προεξετέθη, συγκεκριμένα δηλαδή το ότι πρόκειται για σύμβαση παροχής υπηρεσιών, δεν αναιρείται.

6. Η εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου περί μονίμων υπαλλήλων

Το τελευταίο ερώτημα που απομένει προς εξέταση είναι το αν υφίσταται σχέση εργασίας υπαγόμενη στο κοινοτικό δίκαιο, δηλαδή αν υφίσταται στην προκειμένη περίπτωση σχέση όπως η προβλεπόμενη από το καθεστώς λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων. Νομίζω οι προτάσεις μου σχετικά μπορούν να είναι σύντομες. Συγκεκριμένα, εκκινώ από την άποψη ότι, όταν ο προσφεύγων διερωτάται σε ποια κατηγορία προσωπικού ανήκει, θεωρεί ως αποδεδειγμένο αυτό ακριβώς που οφείλει να αποδείξει, ότι δηλαδή ανήκει στο προσωπικό κατά την έννοια του άρθρου 1 του οικείου καθεστώτος. Στη συνέχεια, καμία από τις προβλεπόμενες με το εν λόγω καθεστώς ιδιότητες και συγκεκριμένα του έκτακτου υπαλλήλου, του επικουρικού υπαλλήλου, του τοπικού υπαλλήλου ή του ειδικού συμβούλου δεν ισχύουν στην περίπτωση του προσφεύγοντος. Ο προσφεύγων δεν μπορεί να θεωρηθεί ως έκτακτος υπάλληλος κατά την έννοια του άρθρου 2, υπό α), β) ή δ), δεδομένου ότι η ιδιότητα αυτή αντιστοιχεί πάντα σε θέση που περιλαμβάνεται στον πίνακα των θέσεων του προσωπικού. Σε αντίθεση με όσα ισχυρίζεται ο προσφεύγων, προφανώς δεν εμπίπτει ούτε στην κατηγορία γ) του προαναφερθέντος άρθρου, δεδομένου ότι η κατηγορία αυτή αφορά στην περίπτωση της Επιτροπής προφανώς το προσωπικό των γραφείων των μελών της Επιτροπής. Ο προσφεύγων δεν μπορεί να θεωρηθεί ούτε ως επικουρικός υπάλληλος,

δεδομένου ότι η υπηρεσιακή αυτή κατάσταση δεν μπορεί να υπερβεί χρονικό διάστημα μεγαλύτερο του έτους, ενώ η ιδιότητα του τοπικού υπαλλήλου αποκλείεται λόγω της φύσεως των ασκούμενων δραστηριοτήτων. Τέλος, το ίδιο ισχύει όσον αφορά την ιδιότητα του ειδικού συμβούλου. Ανεξάρτητα από το ερώτημα αν ο ίδιος προσφεύγων κατέχει τα απαιτούμενα εξαιρετικά προσόντα, πρέπει επίσης ο ενδιαφερόμενος, για να μπορέσει να ασκήσει τα καθήκοντά του, να αμείβεται από τις συνολικές πιστώσεις που προβλέπονται σχετικά στο τμήμα του προϋπολογισμού. Εξάλλου, πρέπει να προστεθεί ότι η ιδιότητα αυτή με κανένα τρόπο δεν παρέχει στον ενδιαφερόμενο το πλεονέκτημα της υπαγωγής του στο καθεστώς της κοινωνικής ασφαλίσεως και κατά συνέπεια δεν μπορεί να εξυπηρετήσει τον επιδιωκόμενο από τον προσφεύγοντα σκοπό, τη χορήγηση δηλαδή συντάξεως. Εξάλλου, όπως παρατηρήθηκε, ούτε ο ίδιος ο προσφεύγων θεωρεί ότι εμπίπτει στην κατηγορία αυτή.

7. Συμπέρασμα

Ενόψει των προηγουμένων σκέψεων, θεωρώ ότι ο προσφεύγων δεν μπόρεσε να αποδείξει, αλλ' ούτε καν να καταστήσει αληθοφανές, ότι η σύμβαση που τον συνδέει με την Επιτροπή συνιστά σύμβαση εργασίας, ενώ έχει αποδειχτεί περαιτέρω ότι δεν εμπίπτει ούτε στο κοινοτικό δίκαιο περί υπαλλήλων. Επομένως, κανένας λόγος δεν παρέχει στον προσφεύγοντα το δικαίωμα να απαιτήσει ενδεχομένως σύνταξη από την Επιτροπή. Προτείνω, επομένως, την απόρριψη της προσφυγής. Προτείνω επίσης σύμφωνα με τα αιτήματα που περιλαμβάνει το υπόμνημα αντικρούσεως της Επιτροπής, καταδίκη του προσφεύγοντος στα δικαστικά έξοδα, δεδομένου ότι, με βάση τις διαπιστώσεις που προηγήθηκαν, το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας πρέπει να θεωρηθεί ότι δεν εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση.